

MIRKA MANÁKOVÁ

*Milovala
som Araba*

vydavateľstvo
BESTSELLER

Príbeh podľa skutočnosti

MIRKA MANÁKOVÁ

*Milovala
som Arába*

Mirka Manáková

Milovala som Araba

Copyright © by Mirka Manáková

Cover design © by Zuzi Maat

Illustration © Shutterstock

Slovak edition © by vydavateľstvo BESTSELLER

ISBN: 978-80-8252-028-9 pdf

*Toto je skutočný príbeh.
V záujme ochrany identity a osobných práv postáv,
vystupujúcich v tomto románe,
boli zmenené niektoré mená a miesta.
Akákoľvek podobnosť s osobami tejto knihy
je iba náhodná.*

*Tento román je venovaný všetkým,
ktorí milujú a túžia byť milovaní.*

1. kapitola

Daniela bezmocne hľadela za kočíkom, v ktorom ležal jej malý syn a rýchlo sa od nej vzdával. Líca ju pálili od hnevu viac ako slnko, ktoré napoludnie dosahovalo svoj vrchol. Srdce jej búšilo závratnou rýchlosťou a slzy si razili cestičku po lícach. Ochutnala ich slanú chuť. Už zasa plakala. Cítila sa neschopne, lebo nedokázala zabrániť svokre, aby išla na prechádzku s vnukom. Zotrela si slzy a zhlboka sa nadýchla.

Musela niečo urobiť. Po dlhom váhaní sa rozhodla ísť za Martinom, lebo iba on mohol zastaviť netaktné správanie svojej matky. Sotva sa stihla upokojiť, kráčala za ním do garáže. Martin bol automechanik, celé dni opravoval autá. Niekedy mala pocit, že je častejšie v garáži ako doma. Zastala tesne za ním.

V ufúľanom tričku, no vždy šarmantný, sa intenzívne venoval práci a sotva zaregistroval, že vošla dnu. Bodlo ju v srdci pri spomienke, ktorá prešla jej myslou ako vlna. Kedysi tohto muža veľmi milovala a keď za ním prišla do garáže, usmieval sa na ňu. Dnes, po rokoch, bolo všetko ináč.

„Martin,“ oslovila ho so slzami v očiach. On už ani nevnímal, že plače a zakaždým sa radšej od nej rýchlo vzdialil. Aj teraz to mal v úmysle. Prerušil prácu, postavil sa a chcel odísť, no Daniela sa pred neho rázne postavila.

„Toto sa musí skončiť. Už ďalej nevládzem.“

„O čom stále točíš?!“ vyprskol podráždene.

Povzdychla si. „Ty vieš dobre, čo je príčinou našich hádok. Ani trochu si sa nezamýšľal, že ak by sme sa odsťahovali, žilo by sa nám lepšie?“

Pohrdavo si ju premeral. Bol príťažlivý, dobre stavaný, stále sa jej páčil. V jeho očiach však nevidela kúsok lásky a pocho-
penia. Akoby pre neho neexistovala. Akoby zabudol, že v deň
svadby jej slúbil lásku až za hrob. Trpko si uvedomila, že Mar-
tin sa za ňu nikdy nepostavil, i keď vedel, že mala pravdu.

„Odsťahovať sa? Tebe už načisto šibe, Dana? Čo ti chýba?
Povedz mi, čo?!“

„Ty nevidíš, že nám tvoja matka ničí manželstvo?“

„Neustále sa na ňu len sťažuješ!“

„Martin, prosím ťa. To má vždy pravdu len ona?“

„Nechaj ma na pokoji! Mám kopu práce!“ namosúrene sa
k nej otočil chrbtom.

Nechcela sa len tak vzdať. Tentoraz nie. „Chápem, že máš
prácu, ale potrebujem, aby si svojej mame dohovoral. Vieš čo
práve urobila? Išla som s Martinkom na prechádzku a sotva
som vyšla pred dvere, vytrhla mi kočík z rúk so slovami, že ide
kočíkovať ona, a ja mám ísť upratovať a variť!“

„No a?“

„Nič viac mi nepovieš?“

Žalúdok jej zvieralo, v hrudi cítila páľavu. Veľmi ju ranil jeho
egoizmus.

„Čo by si ešte chcela počuť? Moja mama ti pomáha. Neu-

robila nič zlé, iba vzala vnuka na prechádzku,“ mykol plecóm a viac sa na ňu nepozrel. Vrátil sa k práci.

„Vytrhla mi ho z rúk a ani sa neopýtala, či môže! Mala som v pláne ísť s Martinkom ku kamarátke, aby sa tam pohral s jej synom, lenže ona mi ho jednoducho vzala!“ Daniela v zúfalstve nevedela, ako Martinovi vysvetliť, že jeho mama jej nepomáha, ale ničí život. Riadi a prikazuje, čo má a nemá robiť. Martin to však očividne videl v inom svetle.

„Prestaň byť hysterická. Preháňáš ako vždy.“

Znovu sa zastal svojej matky. Zdalo sa, akoby medzi nimi ešte nebola prestrihnutá pupočná šnúra. Asi by sa mala zmieriť s tým, že ona bude vždy tá zlá, pomyslela si trpkó a pomaly sa vytratila z garáže. Už nemala silu niečo vysvetľovať, nemala silu neustále bojovať s Martinom, ktorý akoby nevidel, že ich manželstvo sa rúcalo ako domček z karát.

Zamierila na ulicu a dúfala, že niekde zazrie svokru s kočíkom. No zdalo sa, že sa po nich zľahla zem. Premýšľala, čo robiť. Stretnutie s kamarátkou bude musieť zrušiť a namiesto toho pôjde k Bianke, ktorá síce nemala deti, no bola Danielinou bútlavou vrúbou. Zrušila stretnutie a zavolała Bianke.

„Ahoj, drahá, rada ťa počujem,“ ozval sa kamarátkin štebotavý hlas.

„Ahoj, máš čas?“ spýtala sa rozochvene Daniela.

„Ty si plakala?“

„Hm.“

„Bože, Danka, zasa máš problémy s Martinom?“

„Mohli by sme sa porozprávať osobne?“

„Iste. Príď na kávičku, čakám ťa.“

„Som na ceste k tebe.“

Daniela zrušila hovor a za Biankou priam utekala. Potrebovala sa vyplakať a dostať zo seba zlosť aj smútok. Martin ju nechápal, kamarátka však áno. Bianke mohla povedať čokoľvek. Bola rada, že ju má. Spoznali sa v práci a hneď si padli do oka. Z kolegýň sa rýchlo stali kamarátky na život a smrť. Presné také, akým môžete povedať úplne všetko, nikdy vás nezradia a vo všetkom vás chápu.

Bianka ju čakala pred dverami domu. Objali sa a spolu si sadli na terasu, kde rozvoniavala káva.

„Hovor, čo sa deje?“

„Všetko je zlé. Svokra mi pomaly ale iste rozbíja manželstvo.“

„Nemuselo by to tak byť, keby Martin stál za tebou.“

„Máš pravdu, vždy som tá druhá. Jeho mamička je dokonalá, vo všetkom má pravdu a nikdy sa ma pred ňou nezastal. Som vyčerpaná.“

„Ani sa nečudujem. Možno by ti nezaškodilo, keby sme si večer niekam vyrazili. Dáme si víno, uvoľníš sa.“

Daniela pokrútila hlavou.

„Som matka, nemôžem si vyhodiť z kopýtka. Zatiaľ nie. Martinko je veľmi malý. Vieš si predstaviť, aký cirkus by uro-

bila jeho starostlivá babička? A môj muž by mi to vyčítal do konca života.“

„Si príliš dobrá, Dani. Byť tebou, tej starej bosorke spočítam všetko aj s úrokmi a Martina by som koplá tam, kde si zaslúži.“

„Ale ja nie som taká temperamentná ako ty. Navyše, nedokážem nikomu ublížiť a veď vieš, že chcem s každým vychádzať,“ Daniele vyhrkli slzy.

„Len pokojne, zlatko. Všetko bude dobré. Možno by sme mohli zmeniť tému.“

„Máš pravdu. Stále rozprávam len o sebe, ale čo ty? Odkedy sa poznáme, nikdy si nemala chlapa.“

„Nejakí aj boli, ale nestáli za veľa. Ak nájdem toho pravého, dozvieš sa to ako prvá.“

Potom ešte prebrali módne novinky. Daniele rozhovor s Biankou pomohol, no problém nevyriešil. Ten si musela vyriešiť sama, lenže obávala sa, že je na všetko neskoro.

Keď kedysi kráčala v bielych šatách k oltáru, mala pocit, že sa vznáša. Naplnená šťastím sa postavila k boku svojho ženícha. Jej budúci manžel vyzeral ukázkovo.

Obaja sa na seba letmo usmiali a upreli zrak na kňaza. Obrad sa začal a všetci s napätím očakávali, ako si dvaja mladí ľudia vymenia prstene. Ako sa stanú manželmi a sľúbia si, že budú spolu v dobrom aj v zlom.

Martin držal Danielu za ruku a hovoril slová, ktoré mali spečatiť ich vzťah do zväzku manželského. V ruke držal prsteň, chystal sa ho Daniele nastoknúť, lenže vtom ho za rameno chytila jeho mama. Martin stuhol, prsteň padol na zem. Kostolom sa ozval cengot a všetci prítomní zatajili dych.

Budúca svokra pozrela neveste do očí s víťazoslávnym úsmevom na perách a potom sa obrátila k synovi: „Ak si ju vezmeš, urobím všetko pre to, aby som vás od seba oddelila. Môj jediný, milovaný syn! Patriš k matke, ktorá ťa porodila a vychovala. Táto žena ťa nie je hodná.“

Daniele zamrzol úsmev, dych sa jej zasekol v pľúcach. Nedokázala sa pohnúť, stála ako prikovaná. Žena chytila syna za ruku a ťahala ho preč. Martin kráčaľ, vzdaloval sa od Daniele, nebránil sa. Danielino srdce zamrelo. Takže on neurobí nič pre záchranu ich manželstva? Zrazu sa strhla na niečí dotyk.

„Nevydávaj sa za neho, môžeš si to ešte rozmyslieť,“ šepľa Danielina mama. Ešte aj ona? Ale prečo? Na zem padol aj druhý prsteň. Kostolom sa ozval šum a vzrušené hlasy. Neveste vypadla slza z oka a skotúlala sa k perám.

Naposledy pozrela na Martina, a ten pohľad jej mal napovedať, aký bude jej život trpký. Odchádzal od nej len preto, že to chcela jeho mama. Zatvorila oči a keď ich znovu otvorila, videla len tmu. Martin, kňaz, kostol, všetko zmizlo. Srdce mala v krku a po chrbte jej cícerkom stekal pot. Uvedomila si, že to bol len sen, lenže tieseň v jej vnútri naďalej ostávala. Potrvá, než sa z podivného sna spamätá.

Martin spal vedľa nej a spokojne odľukoval. Vôbec sa neu-

núval riešiť ich nevydarené manželstvo. Keby mal aspoň snahu, veď mali spolu syna, ktorý každý deň počúval ich hádky, čo mu očividne neprospievalo. Chcela veriť, že všetko bude dobré.

Je to len kríza, ktorou si prejdú všetky manželské páry, nahovárala si.

Cesta bola dlhá a Daniele začalo byť nevoľno. Sedela vzadu vedľa malého Martinka a pokúšala sa ho zabávať, no žalúdok mala ako na vode. Šoféroval Martin a vedľa neho sedela jeho matka Veronika. Vybrali sa na návštevu za známymi, no Daniele dlhá jazda autom nerobila dobre. Ani teraz tomu nebolo inak. Zhlboka dýchala, pokúšala sa ignorovať búšiace srdce a studený pot, ktorý ju oblieval.

„Martin, zastav, lebo sa povraciam,“ precedila cez zuby, keď cítila, že jej žalúdok to dlhšie nevydrží. Pneumatiky zaškrípali.

„Dočerta, akurát teraz ti musí byť zle,“ zavrčal Martin.

„To je celá ona,“ pridala sa Veronika znechutene. Daniela vystúpila z auta a zhlboka sa nadýchla. Čerstvý vzduch jej robil dobre, žalúdok sa pomaly upokojoval. Ešteže ráno nič nejedla, lebo by naisto všetko ogrcala a až potom by počúvala Martinove a svokrine nadávky.

Nemohla predsa za svoj stav. Hovorilo sa tomu kinetóza, choroba z cestovania. Lenže Martin a jeho mama takéto problémy nemali a len ťažko ju mohli pochopiť.

„Je ti už lepšie?“ spýtal sa Martin spoza otvoreného okna.

„Trochu. No neviem, či zvládnem sedieť vzadu. Asi bude lepšie, keď sa vymením s tvou mamou.“

„Mami, môžeš si sadnúť k Martinkovi? Dane je stále zle,“ pozrel Martin na matku. Dvere sa prudko otvorili a Veronika vystúpila. Prepichla nevestu nevraživým pohľadom, strčila do nej a bez slova si sadla vedľa svojho vnuka.

Daniela na ňu vyjavene civela. To bolo čo? Prečo sa k nej Martinova mama správala tak bezohľadne? Prekvapilo ju netaktné správanie, no nemala náladu na ďalšie hádky, preto bola ticho a nasadla do auta.

Martin naštartoval. Veronika sedela za Danielou a niekoľkokrát do nej nenápadne štychla prstom. Daniela vedela, že to robí preto, lebo musí sedieť vzadu a nie vedľa svojho zbožňovaného syna. Skrátka, svokra zúrila. Neodvážila sa niečo Martinovi povedať, lebo by beztak neveril tomu, že jeho mama do nej štychá ako pubertiačka. Keď sa jej manžel nezastal ani raz v živote, prečo by to malo byť práve teraz?

Daniela zvyšok cesty premýšľala nad tým, prečo sa k nej obaja tak správajú? Prečo jej nikto neverí a neustále ju pre niečo zhadzuje? Búril sa v nej hnev i ľútosť. Vždy zaťala zuby, lebo si myslela, že najlepšie, čo môže urobiť, je vyhýbať sa konfliktom. Chcela s každým vychádzať, lenže dobro sa k nej nevracalo.

A ako keby toho nemala dosť, znovu sa k nej vracali nočné mory v podobe malého človečika, ktorý nedávno rástol v jej lone. Bola to jej a Martinova krv. Pri spomienke na dieťa, ktoré potratila, sa ticho rozplakala. Ešteže mala slnečné okuliare

a nikto nevidel jej slzy. Spomienky ju prenasledovali a veľmi si priała ich vymazať. To úbohé malé stvorenie. Vraj sa plod neudržal pre nejaký zápal v tele. Bolelo to a netušila, či sa niekedy zo svojich rán vyľieči.

Čas plynul. Malý Martinko oslávil tri roky, no Daniela a Martin toho veľa oslavovať nemohli. Martin sa neustále zatváral do garáže, trávil tam všetok voľný čas a i keď bol chvíľu s rodinou, neustále sa s Danielou hádal. Veronika striehla za dverami každý deň, div sa im nenasúkala do spálne. Nerešpektovala ich súkromie, čo Daniele prekážalo, sťažovala sa Martinovi a znovu sa hádali. Bola unavená. Veľmi unavená. Manželstvo s Martinom sa stalo akýmsi stereotypom a život so svokrou neznesiteľnou súčasťou jej života. Chcela len pokoj, no nemala ho. Napriek tomu naďalej ostávala žiť pod jednou strechou v nefungujúcom manželstve so svokrou za chrbtom. Mala predsa syna a on za nič nemohol. Potreboval otca rovnako ako matku, potreboval ich oboch a dokonca i babku.

Daniela jednoducho patrila medzi ženy, ktoré donekonečna odpúšťajú a dúfajú v lepšiu budúcnosť. Zaťala zuby a dokázala fungovať, i keď bola nešťastná. Iba pohľad na jej milovaného synčeka jej dodával silu. Veď raz bude lepšie. Určite áno. Sadla si za klavír a hrala. Od detstva zbožňovala hranie na klavíri a spev. Občas sa zamýšľala nad tým, že svoje hudobné nadanie

po nikom nezdedila. Ako je to možné? Ani mama, ani otec nemali záujmy ako ona.

Jedného dňa dostala odpoveď na svoje otázky. V ten osudný večer sedela v kuchyni a krmila syna, keď niekto zazvonil. Martin bol doma, odbehol k dverám a otvoril ich. Vrátil sa bledý, evidentne zmätený.

„Deje sa niečo?“ spýtavo hľadela na manžela.

„Prišiel za tebou nejaký muž. Chce sa s tebou rozprávať.“

Daniela prekvapene zažmurkala, keď sa za Martinom objavil neznámy muž, ktorý na ňu skúmavo hľadel. Nepoznala ho a nechápala, čo tu chce.

„Dobrý deň,“ pozdravil.

„Kto ste?“

Muž si sadol za stôl a zhlboka sa nadýchol.

„Mohli by sme si tykať?“

Daniela zarazene na neho hľadela. Príde k ním cudzí muž, ktorého vidí prvýkrát v živote a pýta sa jej, či si s ňou môže tykať? Zovrelo jej žalúdok. Niečo sa dialo. Muži za ňou nezvykli chodiť a už vôbec nie cudzí.

„Dobre,“ prikývla napokon.

„Dám ti jednu otázku. Vieš o tom, že si bola ako dvojtyždňové bábätko adoptovaná?“

Daniela nechápavo hľadela na neznámeho muža, nazdávajúc sa, že ide o nejaký vtip.

„Čože?“

Muž vytiahol z vrečka akýsi papier a podal jej ho. Bol to rodný list. Meno Zuzana Šestáková nepoznala, ale rodné číslo

áno. Mala ho predsa napísané vo všetkých dokladoch! V šoku pozrela na muža. V hrdle jej vyschlo, srdce sa prudko rozbúšilo. Krvi by sa v nej nedorezal.

„To nemôže byť pravda.“

„Viem, je to pre teba šok, ale je načase, aby si vedela pravdu. Nikto si nezaslúži žiť v klamstve. Vieš, kto som?“

Pokrútila hlavou.

„Som tvoj brat Tomáš.“

Svet na chvíľu zastal. Daniele sa nahrnuli slzy do očí. Martin stál obďaleč a šokovane na ňu hľadel.

„Ty, ty si môj brat?“ habkala.

„Áno, a nie som jediný. Je nás viac. František, Marián, Jozef, Michal, Marcel a Janka.“

Chvíľu na seba hľadeli a Daniele sa po lícach rozkotúľali slzy. Bolo toho na ňu priveľa. Zrazu si sem príde nejaký muž, povie jej, že je adoptovaná a má súrodencov? A ešte toľkých? Zmatečne hľadela na Tomáša.

„Ak hovoríš naozaj pravdu, povieš mi, prečo mi to rodičia zatajili?“

„Netuším. Skús sa ich spýtať.“

„Bože, naozaj moji rodičia nie sú moji? Mama ma neprodila? Mám inú mamu a iného otca? Asi sa z toho zbláznim!“

Tomáš na ňu s ľútosťou hľadel. „Mrzí ma to. Naši vychovali iba mňa, Marcela a Mariána. Ostatných súrodencov som tiež nepoznal. Vedel som však, že existujú a adoptovali si ich iné rodiny. Iba František je v detskom domove. On jediný je náš nevlastný brat, máme spoločného len otca.“

Daniela naprázdno preglgla. „Prečo ma opustili?“

Trpká príchuť otázky veštila trpkú odpoveď. Čo boli za ľudia jej skutoční rodičia? Ako si mohla matka nechať tri deti a tie ostatné opustiť?

„Neviem. Mama vravela, že v nemocnici jej povedali, že ty a tvoji súrodenci ste chorí a postihnutí, a že sa nebude vedieť o vás postarať. Myslím si však, že klamala. Skutočnú pravdu si vzala so sebou do hrobu.“

„Moja mama už nežije?“ pocítila pichnutie v hrudi.

„Bohužiaľ, nie. Žije iba otec, no mal haváriu a trpí stratou pamäti. Myslím, že už aj zabudol, kde všade má deti.“

Daniela potrebovala stráviť krutú pravdu, ktorá ju zasiahla ako ostrie noža. V ten deň, keď jej brat odišiel, neprestajne plakala, no Martin ju ani neobjal. Bol rovnako šokovaný, ale nezdieľal manželkinu bolesť, nakoľko mal dosť vlastných problémov. Znovu sa zatvoril do garáže a ona zostala so svojím trápením sama. Bože, kto vlastne je? Ako ju mohli rodičia dvadsaťšesť rokov klamať, že si ju adoptovali?

Toto jej budú musieť vysvetliť!

2. kapitola

Odhalenie tajomstva Danielu šokovalo. Cítila hnev, ľútosť i bezmocnosť, emócie ju doslova prevalcovali. Kráčala cez park a so slzami v očiach premýšľala, čo povie svojim rodičom, ktorí ju vychovali. Ach, bože, prečo práve ona? Čo komu urobila? Čím si to zaslúžila? Trápila sa otázkami a vnútro jej sužovala úzkosť. Nevedela, na koho sa viac hnevať. Na svojich adoptívnych rodičov, ktorí ju celý život klamali, alebo na tých vlastných, ktorí ju opustili?

Už chápala tie zvláštne pocity a úvahy o sebe samej, že sa nepodobá na mamu ani na otca, že po nich nezdedila vôbec nič. Kedysi si v duchu hovorievala, že ako keby nebola ich dcéra a teraz sa to skutočne naplnilo. Nie je ich dcérou! Každou minútou, ktorou sa blížila k ich domu, sa však jej hnev zmierňoval, pretože si uvedomila, že jej síce nedali život, no vždy sa o ňu prikladne starali a milovali ju ako vlastnú.

Hnevať by sa mala na matku, ktorá ju porodila, a na otca, ktorý ju splodil. Neexistuje predsa dôvod, aby niekto opustil svoje dieťa! Priblížila sa k rodnému domovu, v ktorom prežila detstvo, pubertu aj dospelosť. S hrčou v hrdle zazvonila. Otvorila jej žena, o ktorej si celý život myslela, že je jej skutočná mama.

„Danka? Ako to vyzeráš? Čo sa ti stalo?“

Isteže, matky hneď vycítia, ak sa ich deťom niečo stane. Daniela vstúpila dnu, prešla do obývačky a posadila sa na sedačku. Otec sedel v kresle a čítal noviny. Čudne na ňu pozrel. Všimol si, že dcéra nepozdravila, je bledá a má uplakané oči. Zbystril pozornosť.

„Čo sa stalo? Urobil ti niečo Martin?!“ postavil sa z kresla. Daniela pokrútila hlavou.

„Nie, s ním to nemá nič spoločné. Prišla som sa vás niečo opýtať.“

Matka pozrela na dcéru so strachom v očiach. Akoby tušila, že sa stalo niečo vážne.

„Prečo ste mi zamlčali, že som adoptovaná?“ Daniela vyslovila otázku, po ktorej všetci stuhli. Nastalo hrobové ticho. Obaja mali v očiach úžas, ba až šok. Zrejme im v mysli vírili otázky, odkiaľ to ich dcéra vie?

„Danka, to nie je pravda! Never všetkému, čo iní narozprávajú!“ vykričla matka a zalomila rukami.

Daniela zažmurkala.

Takže muž, ktorý za ňou prišiel a tvrdil opak, si všetko vymyslel? Možno to bol nejaký blázon a chcel si z nej vystreliť, uvažovala rýchlo.

Lenže Augustín znenazdajky pristúpil k manželke, položil jej ruky na plecía a rázne povedal:

„Musíme s pravdou von, nemôžeme to viac tajiť.“

V tom momente sa malá nádej, že Tomáš klamal, rozplynula. Všetci traja na seba hľadeli so slzami v očiach.

V bledých tvárach sa zračili nevypovedané otázky. Daniela cítila, ako sa potí, ako jej od rozrušenia búši srdce.

„Takže je to pravda?“ spýtala sa s hrčou v hrdle.

Obaja prikývli, no nedokázali povedať ani slovo. Z očí im vyčítala obavy a strach, možno aj bezmocnosť.

„Prečo?“ Daniela si sadla, pretože sa jej podlamovali nohy.

„Tvoji rodičia ťa nechceli. Mama sa ťa vzdala už v pôrodnici a my sme boli radi, že si ťa môžeme adoptovať, keďže sme nemohli mať deti,“ povedala matka a pohľadila dcéru po líci.

„Báli sme sa, že ak ti povieme pravdu, opustíš nás,“ dodala. V Daniele sa niečo zlomilo. Nastalo ticho, ktoré preťal až jej plač. Nedokázala zastaviť prívál slz a emocionálnu búrku, ktorá ňou lomcovala. Pomedzi vzlyky vyslovila slová: „Mami, oci, ďakujem vám, že ste ma vychovali. Vy ste moji jediní rodičia, lebo ste mi dali lásku a vždy ste pri mne stáli!“

Oboch ich objala a oni od prekvapenia onemeli. Ich dcéra sa im po odhalení tajomstva neotočila chrbtom. Ich dcéra ich milovala aj naďalej.

Daniela sa domov vracala ako v sne. I keď bola vďačná, že ju adoptívni rodičia vychovali, trýznila sa otázkami, prečo ju biologickí rodičia opustili. Ako sa mohli vzdať piatich detí a nechať si len tri? Mali vôbec svedomie? Musí sa stretnúť s biologickým otcom, ktorý ešte stále žil. Možno dostane vysvetlenie.

Zavolá Tomášovi a povie mu, aby ju zoznámil s mužom, ktorý sa jej zriekol. Tiež túžila spoznať súrodencov. Bože, celý život si myslela, že je jedináčik a teraz mala veľkú rodinu!

Doma na ňu čakal Martin so synom. Ako obvykle, bez náлады. Tak veľmi túžila po objatí a pochopení, lenže on sa neustále správal odmerane. Už si nemali čo povedať.

Ešte v ten deň zavolala Tomášovi a dohodla si s ním stretnutie. O pár dní neskôr sa už za ním ponáhľala. Bol to neskutočný pocit mať zrazu brata, môcť mu zavolať a vidieť ho. Čakal ju pred malým rodinným domom s úsmevom na tvári. Okamžite sa sama seba pýtala, či sa na ňu Tomáš podobá. A veru, podobal sa. Mali rovnaké oči a nos.

„Vitaj, sestra.“

Keď ju oslovil sestra, srdce jej podskočilo.

„Ahoj, braček.“

Objali sa. Obaja cítili, že si musia vynahradiť roky, ktoré stratili. Ani jeden z nich nemohol za to, že ich rodičia od seba od-delili.

Daniela vstúpila do domu a rozhliadla sa okolo seba.

„Kde je ten muž?“

„Myslíš otca?“

Prikývla. Nedokázala ho oslovovať otec. Jej jediným otcom bol Augustín, muž, ktorý ju vychoval. A matka Daniela, ktorá jej dala lásku a tú najlepšiu starostlivosť. Iných rodičov nemala a ani nechcela mať. Bola zvedavá na človeka, ktorý ju splodil, no nikdy by ho nenazvala otcom. Nezaslúžil si to.

„Zavediem ťa k nemu,“ povedal Tomáš. Prešli spolu do ďal-